

עובד בן-עמי, האישי
שדאג לשיחרור יהושע
בן-ציון, גונה על-ידי
מבקר המדינה על כי
הציע בצורה פסולה דירות
לפקידי מסי-ההכנסה - אחרי
ששילמונות המס נתנו לו
מתנה של עשרות מיליונים

חקירתו של אזרח העומד מעל לכל חשד

מיוון שיש לו באשדוד לכד 1500 דונג, ש"שוויים היה אז 300 מיליון לירות, הרי שאינו מכרם או היה משלם רק 75 מיליון במקום 150 מיליון לירות מסי-ההכנסה.

הסכם זה, שנתן לבר-עמי מתנת חונם של כמאה מיליון לירות במחירי 1968, נראה לי מוזר. בכתבה לא יכולתי להצביע על הסיבות לגדיבות-הלב המופלגת של פקידי מסי-ההכנסה כלפי בן-עמי. אולם בתלונה שהגשתי או ליועץ המישפטי לממשלה, מאיר שמגר, הצבעתי על-כך כי חברת אשדוד מכרה מיגרשים וזולים לכמה מראשי האוצר ומסי-ההכנסה.

חקירה שנעשתה העלתה כי קוני-מיגרשים אלה לא היו קשורים ישירות להסכם של בן-עמי.

תלונות מורכבות

ובלתי-ברורות

5 פני שבועיים פירסמה פרקליטות-המדינה, במדור אחת והלירה, את תגובתה לידיעה קודמת במדור, כי עניין פרשת בן-עמי, הפרקליטות אמרה כי העבירות המייחסות נוגעות לשנת 1955 או סמוך לה, ולכן חלות עליהן התיישנות. כן נאמר כי העובדות הנטענות ב-תלונתי הן מורכבות ובלתי-ברורות, ואינן מאפשרות ואינן מצדיקות חקירה. ביחס לתלונות אחרות הקשורות לחברת נצ"ב נתניה החליטה ועדת-הבדיקה להמתין לתום ביקורתו של מבקר-המדינה על חברה זו.

דו"ח מבקר-המדינה בפרשה זו התפרסם לציבור ביולי השנה. אולם מימצאיו היו ידועים לוועדה קודם לכן. לכן, מלמד כי עבודת הוועדה הפרקליטות היא מחלל חמור.

ראשית לכל, הפרקליטות טועה בטענה כי חלה התיישנות וכי העבירות המייחסות לבן-עמי חלו בשנת 1955. ההסכם שנעשה עימו היה בשנת 1968, והוא נעשה על-ידי פקידים בכירים במסי-ההכנסה. הדיונים עימם נמשכו שנים אחדות לאחר מכן. תוך כדי עריכת המישפטים של בן-עמי נגד מסי-ההכנסה, התלונה שלי היתה כי ההסכם האמור הוזה שבירה, ויש לבדוק אם בן-עמי נתן או הציע תמורה לעושים אותו. העבירות נעשו, אם כן, בשנת 1968 והלאה, ואין כל התיישנות.

הדבר החמור הוא כי במשך כל אותן שלוש השנים האחרונות היה בידי הוועדה החומר של מבקר-המדינה לגבי חברת נצ"ב, וחומר זה מוכיח כי בן-עמי אכן הציע תמורה כספית גבוהה לפקידי מסי-ההכנסה. חומר זה מוכיח כי בן-עמי עבר עבירות נוספות על החוק, בכך שהכריח חברה עירונית שהוא הקים וניהל, נצ"ב, לרכוש קרקעות לשם בנייה, הגובלות עם קרקעות חקלאיות שלו עצמו, ובכך להעלות את ערכן בצורה ניכרת.

על שתי האשמות אלה, המוכחות בדו"ח המבקר, שותק פרקליטת-המדינה, שותקת הוועדה האמורה, שותק מבקר-המדינה שנשאל על-ידי מדוע לא המליץ בדו"ח להעביר את כל החומר לחקירה מישטרית, אלא רק חלק ממנו.

עם מסי-ההכנסה, היו כה חמורים, שמישרד-המישפטים הקים צוות-בדיקה מיוחד בהשתתפות מישרד-הפנים. בידי הצוות היה כל החומר שפורסם או בכתבה, ושנלקח מכמה תיקי בית-מישפט של בן-עמי.

עיקרה של הפרשה שתוארה אז הוא כי בשנים 1968 ו-1969 הסכימו ראשי מסי-ההכנסה כי עובד בן-עמי ישלם את חובותיו למסי-ההכנסה לעשר השנים האחרונות בתשלומים חודשיים נמוכים, בסך 5000 לירות לחודש, וללא ריבית. אותו הסדר קבע כי על רווחיו ממכירת מיגרשים באשדוד (בן-עמי הוא בעל עיקרי של חברת אשדוד) לא ישלם מסי-ההכנסה רגיל, ככל מוכר-מיגרשים אחר, אלא מס-ריווחי-הון של 25% בלבד.

יש אדם אחר במדינה העומד מעבר לכל חשד. הוא נמצא מעל לכל חקירה רגילה. הוא יכול לעשות כמעט כל מה שבדעתו, ואיש במישטר-ישראל או ב-פרקליטות-המדינה לא ייגע בו. הוא חסין בפני החוק בממשלת-הליכוד ובממשלת-המערך. הוא מעל החוק. הוא סמל ההתעשרות המהירה על חשבון המדינה. הוא יכול לומר, כלואי ה-14: "המדינה - זה אני!"

לפני שלוש שנים (העולם הזה 1924) פירסמתי את פרשת הסדרי מסי-ההכנסה של עובד בן-עמי. הכתבה פורסמה סמוך לתלונתי של ראש-העירייה החדש של נתניה, אברהם ברי-מנחם, נגד כמה אישורי-בנייה שנתן בן-עמי כראש-העירייה לקבלן מקומי. ההסדרים, שעשה בן-עמי

כך נראה עובד בן-עמי כאשדוד

היה חייב לשלם את המיסים **וכך**

הוא נראה כיום, כשהוא נדרש לשלם

מסי-ההכנסה נותן

מתנה של מיליונים

כותרת הכתבה ב"העולם הזה" (17. 7. 74)